

ภาค ๖

บทนำ

ด้วยความเหนื่อยล้าที่สะสมมาตลอดบ่ายจากการเดินทางโดยรถไฟข้ามประเทศ ฉันลากกระเป๋าไปท้ายขบวนอย่างไม่รีบร้อน ปล่อยให้ผู้ร่วมโดยสารคนอื่นๆ ล่วงหน้าไปก่อนเพราะไม่อยากเบียดเสียดกับใคร

"ผมยกกระเป๋าให้ครับ" คนแปลกหน้าคนเดิมที่เคยช่วยยกกระเป๋าขึ้นจากสถานีซูริค สวิตเซอร์แลนด์ เอ่ยอย่างกระตือรือร้นมาจากด้านหลัง

ครั้งนี้ฉันไม่ติดอกกับน้ำใจเขาเหมือนอย่างเคย ยอมก้าวถอยหลังโดยดี หลีกให้เขาเดินไปถึงหน้าประตูตรงที่ที่กระเป๋าใบใหญ่ของฉันตั้งอยู่ แล้วเขาก็ยกกระเป๋าใบนั้นลงไปวางบนพื้นซานซาลาอย่างง่ายดายราวกับไม่รู้สึกหนัก

"ขอบคุณค่ะ"

"Prego" เขาตอบกลับมาว่า 'ยินดี' เป็นภาษาอิตาลีเลียน

"ส่งของผมมาให้ด้วยสิ"

ฉันเหลือยมองข้างตัว เมื่อเห็นกระเป๋าของเขา ฉันก็เห็นกระเป๋า

ไปนั้นไปให้...คราวนี้เป็นฝ่ายเขาที่ต้องกล่าวคำขอบคุณบ้าง

"Grazie"

"เปร์โก้ ยินดีค่ะ"

เพราะใช้ศัพท์ใหม่ที่เขาเพิ่งสอน ฉันจึงได้รอยยิ้มแบบนั้นคืนกลับมาอย่างที่คิด...

ไม่เคยนึกเลยว่าจะมีรอยยิ้มแบบนี้ในโลก ยิ้มที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคย แต่กลับเป็นของคนแปลกหน้า ยิ้มที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นจริงใจ ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างไม่เคยรู้จักกัน

ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนไทยเท่านั้นหรอก ความรู้สึกคุ้นเคยแบบนี้ไม่ใช่ความรู้สึกปกติที่เกิดจากการได้พบคนชาติเดียวกันในต่างแดน และไม่ใช่คำว่า 'สวัสดี' 'Hello' หรือ 'Ciao'...อันเป็นคำทักทายสากล แต่ที่ชนทุกชาติทุกภาษาเข้าใจนั่นคือ รอยยิ้ม

เพราะเพียงยิ้ม คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็จะสบตา แล้วคนแปลกหน้าก็จะสนทนากัน...

"คนไทยหรือเปล่าครับ" คนที่ส่งยิ้มมาก่อนวาจาเอ่ยถามเป็นภาษาไทยตั้งแต่แรกเจอ

"ค่ะ...อ๊ะ! คุณก็คนไทย"

แม้จะไม่รู้จักกันมาก่อน แต่ฉันก็สามารถยิ้มตอบรอยยิ้มแจ่มใสของคนแปลกหน้าได้โดยไม่คิดอะไรมาก อาจเพราะนึกไม่ถึงก็ได้ว่าจะได้เจอเพื่อนร่วมชาติในต่างถิ่นต่างดินแดนอันแสนไกลนี้

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูง ผิวขาวสะอาด กับหน้าตาแบบที่น่าจะถูกตั้งสมมติฐานว่าเป็นชาวเอเชียตะวันออกชาติใดชาติหนึ่งมากกว่าชาวไทย

เหมือนฉันเช่นกัน ทั้งผิวและหน้าตาที่มักจะถูกทักว่าเป็นชาวจีน

หรือญี่ปุ่นอยู่เสมอ

น่าแปลก...เขาถามอย่างมั่นใจตั้งแต่ที่แรกว่าฉันเป็นคนไทย
ทำไมถึงแน่ใจอย่างนั้น

"เดินทางคนเดียวหรือครับ" เขาเหลียวไปรอบๆ เมื่อยกกระเป๋า
มาส่งถึงที่นั่งที่ฉันจองไว้

"ค่ะ"

"มีคนรู้จักรอรับคุณอยู่ที่มิลาหรือเปล่า"

"ไม่มีค่ะ"

แวตตาฉันจ้องฉันเหมือนไม่เชื่อสายตา "ไม่ได้นัดใครไว้ที่นั่น"

"ไม่ได้นัด" ฉันส่ายหน้า ในขณะที่เขาก็ยังจ้องมองฉันอย่างกับ
กำลังมองหาอะไรสักอย่างที่ไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน

เขาไม่ถามอะไรอีก เมื่อกล่าวลาแล้ว เขาก็แยกไปนั่งที่ของเขาใน
ทันที

เพราะไม่เข้าใจอาการปรีชานั้น ฉันจึงได้แต่มองตามหลังเขาไป
อย่างสงสัย

ฉันจองที่นั่งบนรถไฟไว้ตั้งแต่ตอนแสดงตัวที่สถานีซุริค และ
โชคดีเพราะที่ของฉันอยู่ติดกับตู้เสบียง การได้จับเครื่องดื่มร้อนๆ
พลางกินขนมระหว่างเดินทางนับเป็นกิจกรรมที่น่าโปรดปรานสำหรับ
ทุกคน แถมยังช่วยฆ่าเวลาได้ดีอีกด้วย

คนแปลกหน้าคนเดิมปรากฏตัวอีกครั้งขณะที่ฉันกำลังเลือกซื้อ
ขนมอยู่พอดี

"อย่าสั่ง 'สโคโน' นะครับ" เขากระซิบโดยไม่จำเป็นเลยสักนิด
เพราะพนักงานขายอาหารไม่น่าจะฟังภาษาของเราออกอยู่แล้ว "สโคโน
ของที่นี่ไม่อร่อยเลย"

ฉันบอกพนักงานว่าไม่ต้องการสโคนก่อนจะหันไปถามเขา "แล้วมัพฟินล่ะคะ"

"มัพฟินก็ดีครับ พายก็ใช้ได้ แต่ทาร์ตไม่ยอมให้ลองเท่าไร" ว่างแล้วเขาก็แนะนำขนมชนิดอื่นๆ ที่วางโชว์อยู่จนครบ

"คุณเคยกินทุกอย่างเลยหรือ" ด้วยความอัศจรรย์ใจ ฉันจึงอดถามไม่ได้

"ผมเดินทางบ่อยนะครับ"

แล้วเราก็นั่งตรงข้ามกันคนละฝั่งโต๊ะ จิบกาแฟ กินขนม พลองชมวิวนอกหน้าต่างรถไฟ

สองข้างทางยังเป็นทิวทัศน์ตามแบบฉบับสวีเดนแลนด์ เป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาดสะอ้าน ฟุงหญ้าเรียบเตียนสีเขียวสด บ้านเรือนหลังเล็กแทรกอยู่หว่างพุ่มไม้ยืนต้นทรงสวยที่กำลังผลัดใบ

"คิดยังไงถึงออกเดินทางลำพัง ทั้งๆ ที่คุณไม่เคยเดินทางคนเดียวมาก่อน"

"ทุกอย่างมีครั้งแรกทั้งนั้นค่ะ"

"ผู้หญิงเอเชียเดินทางไปอิตาลีคนเดียว ฟังดูไม่ปลอดภัยเลยนะครับ"

ฉันไม่เข้าใจว่าคนแปลกหน้าที่บังเอิญมาเจอกันคนนี่คิดอะไรอยู่ ไม่เข้าใจว่าเขาจะทุกข์ร้อนทำไม ในเมื่อฉันไม่ได้เป็นญาติพี่น้องของเขาสักหน่อย

"ฉันรู้วิธีเที่ยวคนเดียวอย่างปลอดภัยค่ะ"

"จะปลอดภัยและสะดวกกว่า ถ้าคุณเลือกเดินทางด้วยเครื่องบินและติดต่อโรงแรมสี่ดาวขึ้นไปให้มารับที่สนามบิน ไม่ใช่เดินทางด้วยรถไฟระหว่างประเทศ กับพักโรงแรมสามดาวแบบที่คุณบอก"

"ฟังดูสิ้นเปลืองนะคะ ฉันไม่มีงบมากนักหรอก"

"ถ้าคิดจะเที่ยวยุโรปแบบประหยัดจริง คุณก็น่าจะเบิร์คแพ็ค ไม่ใช่ลากกระเป๋าไปใหญ่ขนาดนั้น"

"อ้อ...ใช่ กระเป๋าของฉันไปใหญ่ แต่ถ้าเมื่อครู่คุณไม่ช่วยยกขึ้นมา ฉันว่าฉันก็ยกเองไหวค่ะ"

เขาหัวเราะ...ต้องเป็นเพราะท่าทางและน้ำเสียงของฉันเมื่อกี้แน่ๆ

"ผมเชื่อว่าคุณยกไหว ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าหรือดูถูกพลังกำลังของคุณหรอก แค่เป็นห่วงเท่านั้นเอง"

"ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ" ฉันใช้คำพูดและน้ำเสียงที่เป็นทางการอีกครั้ง "ฉันจะปลอดภัย และพากระเป๋าไปถึงโรงแรมด้วย"

"ด้วยแท็กซี่หรือครับ"

"เมโทรฯ ค่ะ" ฉันหมายถึงรถไฟใต้ดิน

"แปลว่าคุณต้องลากกระเป๋าออกจากเมโทรฯ ไปตามถนนอีก คุณไม่เคยได้ยินหรือว่าถนนในยุโรปมีเอกลักษณ์พิเศษ"

"ฉันทราบค่ะ แต่โรงแรมของฉันไม่ไกลจากสถานีเมโทรฯ เท่าไหร่ ขอบคุณนะค่ะที่เป็นห่วงและให้คำแนะนำ"

เขายิ้มอีกแล้ว...

"คุณพูดภาษาอังกฤษได้ดีใช่ไหมครับ"

ฉันตอบโดยการส่ายหน้า

"อืม..." สีหน้าของเขาครุ่นคิด "ลำบากหน่อย แต่ก็ไม่ใช่ไร สำหรับมิลาน ไม่เป็นปัญหาเท่าไรถ้าจะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพราะมิลานเป็นเมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจและเต็มไปด้วยบริษัทข้ามชาติ"

"ฉันจะไปฟลอเรนซ์และโรมต่อด้วยค่ะ"

เขาเลิกคิ้วขึ้น...เป็นท่าที่น่าดูไม่น้อย

"คุณจะไปทำอะไรที่นั่น"

"ท่องเที่ยวสิคะ"...ถามแปลกๆ "ฟลอเรนซ์กับโรมเป็นที่ที่ใครมาอิตาลีแล้วก็ต้องไปให้ถึง"

เขาพยักหน้า "ส่วนมิลานก็เป็นศูนย์กลางแฟชั่นของโลก คุณคงตั้งใจจะไปช้อปปิ้งกระมัง"

ฉันส่ายหน้า "ฉันไปมิลานเพราะ 'เดอะ ลาสต์ ซัมเมอร์' 'ดูโอโม' และ 'แกลเลอรี วิตตอริโอ เอมานูเอเล่' ต่างหากค่ะ" ฉันไล่ชื่อรายการสำคัญในมิลานให้เขาฟัง เขาฟังแล้วก็เงิบไปพักหนึ่ง เป็นโอกาสให้ฉันได้ตั้งคำถามบ้าง แทนที่จะปล่อยให้เขาถามอยู่ฝ่ายเดียว

"คุณล่ะคะ จะไปทำอะไรที่มิลาน"

"ท่องเที่ยวมั้งครับ" คำตอบฟังดูไม่ชัดเจน... 'อย่างจงใจ'

"ทำทางคุณไม่เหมือนนักท่องเที่ยว"

"อืม..." เขาลังเลกับคำตอบของตัวเอง 'อย่างจงใจ' เหมือนเดิม "ผมมาพักผ่อนครับ นี่เป็นช่วงหยุดยาวของผมพอดี"

"พักผ่อนที่ไม่ใช่ท่องเที่ยว"

"จะเรียกอะไรก็ได้ครับ ถึงยังไงผมก็ต้องไปมิลานบ่อยๆ อยู่แล้ว"

"คุณทำงานอะไรหรือคะ"

"งานบริหารครับ เกี่ยวกับบัญชี"

"อืม..." ฉันหรีตามอง "งานบัญชีบริหารที่ต้องเดินทางไปมิลานบ่อยๆ"

"แปลกหรือครับ"

"ไม่แปลกหรอกค่ะ" แต่ไม่ได้รับคำตอบที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้นเอง แต่ก็...ช่างเถอะ บทสนทนาระหว่างคนแปลกหน้าไม่จำเป็นต้องเฉพาะเจาะจงอยู่แล้ว

"ทำไมคุณถึงต้องไปมิลานเพื่อ 'เดอะ ลาสต์ ซัมเมอร์' ด้วยล่ะครับ" แต่คำถามของเขากลับเฉพาะเจาะจง และตอนนี้ฉันก็เริ่มรู้สึกได้ว่าคนแปลกหน้าสองคนกำลังพูดคุยอย่างสนิทสนมเกินกว่าการพบกันครั้งแรกไปหน่อยแล้ว

"เหตุผลส่วนตัวค่ะ"

เขากำลังจะไปเลย... คำว่า 'เหตุผลส่วนตัว' คงเป็นคำที่ดูตัดรอนเกินไป
ไปหน่อยกระมัง

"ฉันกำลังตามหาแรงบันดาลใจนะคะ ฉันอยากเป็นจิตรกร"

เขายิ้ม "ผมก็มาตามหาแรงบันดาลใจของผมเหมือนกันนะ"

"อืม..." ฉันหันกลับมาดูอีกครั้ง "งานบัญชีบริหารที่ต้องการแรงบันดาลใจ"

"หรือคุณจะทำางานบัญชีไม่ต้องมีจินตนาการและความรู้สึก"

"ฉันไม่ได้พูดแบบนี้สักคำ"

"คนส่วนใหญ่เข้าใจว่านักบัญชีมักคิดทุกอย่างเป็นตัวเลข ถูกต้อง
ครับ ทุกๆ วันเราต้องทำความเข้าใจตัวเลขทุกๆ ตัวที่แฝงอยู่ในทุกๆ
กระบวนการของธุรกิจ และเราก็ต้องวิเคราะห์ตัวเลขเหล่านั้นออกมา
อธิบายให้ได้"

"คงต้องใช้จินตนาการมากทีเดียว" ฉันทำเป็นเอออ

"อันที่จริงแล้วผมไม่ใช่กับบัญชีหรอกครับ ผมเรียนมาด้านนี้
ก็จริง บริษัทที่ผมทำงานอยู่ก็เกี่ยวข้องกับระบบบัญชี แต่งานที่ผมทำ
เป็นงานด้านลูกค้าสัมพันธ์นะครับ และผมก็มีลูกค้าอยู่ที่มิลาน"

"แปลว่าคุณกำลังจะไปเยี่ยมลูกค้า"

"ผมตั้งใจจะไปเยี่ยมเขาหลังช่วงวันหยุดยาวนี้"

"คุณเลยถือโอกาสเที่ยวมิลานไปพลางๆ ก่อน"

"ผมเพิ่งได้รับคำแนะนำมาว่าควรให้ความสนใจในเรื่องศิลปะ
วัฒนธรรมบ้าง โดยเฉพาะกับอารยธรรมยุโรปที่ถือเป็นศูนย์กลางของ
ความคิดแนวตะวันตกนิยมของโลก นับเป็นโชคดียิ่งของผมจริงๆ นะครับ
ที่ได้เจอศิลปินตัวจริงอย่างคุณคราวนี้เข้าพอดี"

"แปลว่าจริงๆ แล้วคุณไม่เคยสนใจเลย"

"ไม่ใช่หรอกครับ ที่ผ่านมานอกจากเรื่องธุรกิจแล้ว ผมก็ไม่มี

เวลาให้กับสิ่งอื่นมากนัก ผมเดินทางบ่อย แต่ไม่ค่อยมีเวลาสำหรับ
ห้องเที่ยวเท่าไร"

ฟังแล้ว...ก็อดคิดเรื่องตัวเองไม่ได้

ในขณะที่ยังค้นไม่พบว่าควรใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรหลังจบการ
ศึกษา บรรดาเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันมาต่างก็มีหน้าที่การงานกันแล้ว
หากไม่ทำธุรกิจของครอบครัวก็เข้าทำงานในองค์กรได้สักแห่ง...ฉัน
ก็อาจมีอนาคตแบบนั้น

ทั้งที่อยากเป็นจิตรกร อยากทำงานอย่างอิสระโดยใช้ความรู้ทาง
ด้านศิลปะที่ร่ำเรียนมาโดยตรงมากกว่า แต่คนรอบข้างต่างสนับสนุน
ให้ฉันทำงานอื่นซึ่งใช้ความสามารถด้านนี้เพียงเล็กน้อยแต่ทำเงินได้
มาก แล้วบอกให้ฉันค่อยใช้เวลาว่างทำงานศิลปะที่รักเป็นงานอดิเรกแทน

ฉันกลัวว่าสักพัก...นอกจากทำงานแล้ว ฉันอาจไม่มีเวลาให้กับ
ศิลปะอีก คงหลงลืมทุกงานชิ้นกลายเป็นคนที่ไม่มิงานอดิเรกใน
ที่สุดเป็นแน่

"ว่ากันว่าคนที่ได้ทำในสิ่งที่รักเป็นคนโชคดี ศิลปินทุกคนต้อง
รักงานศิลปะ แปลว่าคุณก็ได้ทำงานที่คุณรักสิครับ"

"ที่จริงฉันยังไม่ได้ทำงานหรอกค่ะ" ฉันบอกเขาตามตรง "ฉัน
เพิ่งเรียนจบไม่นาน และกำลังอยู่ในระหว่างตัดสินใจ ฉันอยากเป็น
จิตรกร แต่ไม่แน่ใจว่าจะจะเป็นอาชีพที่อยู่รอดหรือเปล่า"

"คนที่มีหลักการจะยอมเลือกเดินบนทางที่มีอุปสรรค" คำพูดของ
เขามีแง่มุมบางอย่างสะกิดใจ "ถ้าผมมีโอกาส ผมก็จะเลือกทำงานที่
รักเป็นงานหลัก แล้วทำเงินเป็นงานอดิเรกแทน"

ด้วยคำพูดของเขาทำให้ตอบคำถามที่คาใจ...ทั้งๆ ที่ฉันยังไม่ทัน
เล่ารายละเอียดของเรื่องราวด้วยซ้ำ